

There are no translations available.

ДУШАНБЕ, 22.10.2018./АМИТ «Ховар»/. Тавре каблан иттилоъ дода будем, Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ-Пешвои миллат, Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон мухтарам Эмомалӣ Раҳмон 15-уми сентябри соли 2018 дар мулоқот бо фаъолони Вилояти мухтори кӯхистони Бадахшон чихати таъмини волоияти конун, тартиботи ҷамъиятӣ, амнияти шаҳрвандон, дастгир намудани ҷинойткорони дар ҷустуҷӯ қарордошта, мусодираи силоҳу аслиҳа, лавозимотҳои ҷангии гайриқонуний, ошқор ва пешгирӣ қардани ҷинойтҳои марбут ба гардиши гайриқонунии маводи муҳаддир як қатор супоришҳои қатъӣ дода буданд.

Бо ин мақсад дар вилоят Ситоди байниидоравии мақомотҳои таъмини амният таъсис дода шуд ва ҳоло фаъолият дорад. 16 октябри соли равон роҳбарият ва аъзои масъули ин

ситод

дар

назди

фаъолон

ва

ахли

ҷамоатчиҳои

Вилояти

Мухтори

кӯхистони

Бадахшон

сухан

гуфта

,

рочеъ

ба

натиҷаҳои

нахустини

қори

ситод

мулоҳизаронӣ намуданд

.

Дар

зер

матни

пурраи

суханрони

ҷанд

нафари

онхоро
бидуни
тағйир
пешниходи
хонандагон
мегардонем

Ёдгор ФАЙЗОВ, ичроқунандаи вазифаи Раиси ВМКБ:

Хозирини гиромӣ!

Ман мехостам якчанд фикру ақидаи худро нисбати он чизе, ки имрӯз дар шаҳри Хоруғи ВМКБ ба амал омадааст, ҳарф занам. Пеш аз ин суҳанон дар муддати 16 рӯз буданам дар вазифаи ичроқунандаи Раиси ВМКБ эҳтироми амики худро ба Пешвои миллат, ба ҳамаи он нафароне, ки дар ин ситод шабу рӯз хизмат кардаанд, ба он модарон, ба он зиёиён, ба он кормандони мақомотҳои давлатӣ ташаккури зиёд бигӯям, ки маҳз ҳамин ҳамдигарфаҳмӣ буд, ки мо дар муддати як моҳ тавонистем супоришҳои Чаноби Олиро ба сомон расонем ва ин қор қори якмоҳа нест, ин қори ҳеле тулонӣ аст.

Баъзе масъалаҳо вақт меҳоханд. Ман мехостам дар ҳамин ҷода як навооварӣ биорем, мо бисёр мегуем, гурӯҳҳои муташаккил, гурӯҳҳои ҷинойткор — дар ҳамаи расонаҳо, ҳам расмӣ, ҳам шабакаҳои иҷтимоӣ, ҳар қасе суол мекунад онҳо кистанд барои ҷӣ ягон қас номашонро наметуянд. Ҳамон нафароне ки мо метуяем, роҳбарони гурӯҳҳои муташаккили ҷинойтӣ ҳастанд — Мунаввар аст, Толиб аст, Боқир аст, Хурсанд аст ва Ёдгор аст. Биёд мардак барин суҳбат кунем, ки гап дар бораи қӣ меравад, гап дар бораи ҷӣ меравад. Ва баъд шумо ҳабар доред он воҳуриё, ки дар толори Қасри варзиш доштем? Қариб он ҷо 500-600 нафар ҷавонон қамъ омаданд, фикр мекунам, ки дар таърихи 27 сол бори аввал ба тариқи қушод, рӯйрост ҳамдигарро гуфтанд, ки ту ана ин ҳаторо содир қардӣ, ту он ҳаторо қарди.

Бори аввал буд, ҳамон ҷо ҳам Толиб баромад қарду ҳам Зухур баромад қард, ҳам қизе,

ки вайхо шояд ме хостанд ба сохторҳои давлатӣ ва ман ҳамчун корманди ширкатҳои Оғохон бигуянд, гуфтанд. Ва дар бораи онҳо ва қор, ки онҳо қарданд, ман ҳам ҳарф задам. Таклиф қарданд, ки агар проблема дар мо бошад, мо меравем 5 қас, ҳудумонро дар ҳамин майдон месупорем. Гуфтам беҳтарин, вале ҳеҷ вақт шумо ин қорро қарда намеҷавонед.

Хоруг қои чанг нест, мо дидем, ҳар рӯз телевизионро тамошо мекунем мо Дамасқро дидем, мо Алеппоро дидем, мо Ироқро дидем мардум баромада чанг қарданд бо исломҳо. Имрӯз 10 миллион одама оварданд ба ӯ шаҳро меқобанд ҳонашон дар қучо буд аз он ҳонаҳо аз он мулкҳои нозанин ягон қиз намондааст, ки имрӯз, ки бо ҳар як қоранди фонди Оғохон воҷеҳуранд ва аз Сурия, ки пеш аз чанг қӣ буд, аз Ливия, ки пеш аз чанг қӣ буд, аз Ироқ, ки пеш аз чанг қӣ буд, аз Яман, ки пеш аз чанг қӣ буд, қиря меқунанд, ки қӣ буду ба қӣ расидем.

Ман илтиҷо қардам аз Пешвои миллат, ки илтимос Хоруг қои чанг нест. Бе ин ҳам мардум сад мушкилот доранд, бе ин ҳам сад қас ҳар рӯз меҷиёяд пешӣ ман, ки қои надорем дар гараж ҳобем, дар сарай ҳобем, об надорем. Ин қо як қанги дигар шавад ин мардумро дар ин зимистон қучо мебарем?! Ман медам, ки аз у қердақ, аз у тиреза, ки як тир тарафи Қувваҳои мусаллаҳи Тоҷикистон биёяд, қавобан ун қо қӣ меҷавад, дигар аз он 9-ошёнаву 4-ошёнаву 10-ошёна қизе намемонад ва баъд биёрем ин қо мисли Сурия палатка монему ҳазорон нафар дар зимистон дар ҳаймаҳо ҳоб равем. Худоро шукр, ягона имқоне, ки имрӯз давлат додааст — биёед яроқатонро супоред, дар қадом қисмати Тоҷикистон ҳоҳед тинҷ зиндагӣ қунед. Ба фикрам, Анушервони одил ҳам дар вақти подшоҳии худ ин ҳел имқон надод, ки ҳозир дар он маҷлис.

Аз мардуми оддӣ имрӯз давлат як қиз илтимос дорад. Намерӯяд бирав яроқ қамъ қун, намерӯяд қатишон чанг қунед, лекин илтимос ҳангоми қузаронидани амалиёт ҳалал нарасонед. Қони худ ва қони фарзандони худро дар ҳатар намонед, ин як қизи оддӣ, ки аз мардум талаб меқунанд. Лекин афсус, новобаста аз ҳамин қадар воҳӯрӣ қардем мардум ба ин қор қодир нест. Ҳамин тавре, ки Саймумин Сатторовиҷ гуфтанд, аз уҳдаи фарзандашон намебароянд. Маро дар ҳамон воҳӯрӣ гуфтанд, ки ту ҳамқун Раис чанг эълон қардӣ, ман гуфтам агар ин қо Пешвои миллат мақсади чанг қарданро медошт маро ин қо Раис намеоварданд. Ин қо як одами дигар мешуд, ки ситора дошт дар қитқоҳаш.

Имрӯз қулли сиёсатмадорони дунё, қулли таҳлилқарон, қулли ҳизбҳои сиёсӣ ҳайронанд аз тасмии Қаноби Олӣ, ки қӣ ҳел директори фонди Оғохон имрӯз иҷроқунандаи вазиқай Раиси вилоят аст. Шумо меқонед, дина қузашта қи гақҳо буданд, муносибати Ҳуқумат бо ташкилоти Оғохон ин ҳел аст, муносибати Қаноби Олӣ ин ҳел аст. Ана оқибат

яке аз шахсони калидии ташкилоти Огохон имрӯз ичрокунандаи вазифаи Раиси вилоят аст. Маънии ин чӣ аст? Консолидатсия. Хама кувваву усули барои мубориза ба мукобили чинояткорӣ, ба мукобили вайронкунии конун ба ҳеч чиз нигоҳ накарда, ана хамин тасмим гирифта шудааст. Ва имрӯз хамин масъулияти бузург намедонам аз чи сабаб бошад, ки ин масъулияти бузург ба души ману ба души ана хамин нафароне, ки шумо имрӯз дар хамин толор мебинед, афтидааст. Ягон ҳел гап ин ҷо нест ва дар ҷанд вохӯриё доштам бо касе ман ана хамин гапро рӯи рост мегуям, ки кӣ буд, чӣ кард, дигар ҷои тарс нест.

Он дигар сол буд, ҳозир дигар, давлат он давлате нест, ки имрӯз нон талабад, орд талабад, дунё дигар шуд. Тоҷикистон тавонист, ки ҳудро бо сиёсати нав мутобик кунад, зиндагии ҳудро пеш барад. Имрӯз вайҳо дар бораи иҷрои пахтаву меваву гушту сабзавот меғунд, мо дар 5 сол чӣ қадар силоҳ супоридем, чӣ қадар маводи муҳаддир ва чӣ қадар аманалу дигар ҷизҳо ҷамъ кардем.

Аз ман суол карданд дар бораи ин гурӯҳҳои муташаккил, ки нақша кашиданд, кӣ ҳастанд вайҳо, чӣ қадар одам доранд? Майлаш агар Ёдгор 50-100 кас дошта бошад, Толиб 50-100 кас дошта бошад, Хурсанд 50-100 кас дошта бошад, Боқир 50-100 кас дошта бошад, бо қадоме дигар 50-100 кас дошта бошад, ҳайр ҳулас 300 кас 500 кас 1000 кас, чӣ ҳаст имрӯз барои як давлате, ки миллион нафар афсару аскар дорад, лекин меғунд дар гирди инҳо 1000 нафар ҷавонон мағзшӯй шудааст. Ана проблема як аст. Агар имрӯз гап дар бораи 200, 300, 500 кас бошад дар як шабонарӯз ҳал мешавад. Лекин мо дар муддати 20 сол қулли ҷавонони ҳудро аз даст додем, вайҳо дар зерӣ таъсири қўча монданд.

Хонаи падару модар меравем, меғунд писарам дар хона нест, дар қучо дежурний, дар навбат аст, чӣ ҳел он модар, он падар хоб мекунад, ки бачааш як ҳафта хона наомадааст?! Чӣ меҳӯрад, чӣ мепошад, дасташа мешӯяд, дар қучост. ҳеч қор қарда наметавонем. Илтимос мекунад меғунд, ки писари маро баред хизмати ҳарбӣ, ки аз хамин гурӯҳҳо ҳалос шавад. Лекин нағунд, ки мо гуфтем. Падар, модар аз фарзанд метарсанд. Бисёр оилаҳо буданд, ки фарзандонашонро аз ин ҷо гурезонданд, ки ба ягон гурӯҳ ҳамроҳ нашаванд, гирифта бурданд. Бинобар ин, тарси ман аз он ярок нест, ҳарҷанде, ки ярок дошта бошанд, ман ягон тарс надорам, ягон қор қарда наметавонанд.

Тарси ман аз он идеологияи нодуруст, аз он мафқураи ҳеле танги ҳамон ҷавонон, ҳамон мардуми мо аст. Ман ҳудам соли 2001 вақте, ки директори генералии барномаи инқишофи иҷтимоии манотиқи қўхистон таъин шудам ва баъд ба Душанбе бояд мерафтам, зани манн, қўдақони ман гиря мекарданд, ки мо чӣ ҳел аз Хоруг меравем, қўрахояшон дигар шуд, минталитет дигар шуд, дигар мебинем дар хонаи ин ҳамсоя аз

Хисор, дар хонаи дигар аз Кўлоб, у хамсоя аз ким-кучои дигар. Хозир духтари ман дар бонк кор мекунад, сахарӣ писарчаи яксолаш дар хонаи хамсоя, ки аз Хисор хаст, мемонад меравад, калидамон дар хонаи хамсои дигар, ки аз Восеъ хастанд. Вакте, ки маро Раиси вилоят оварданд ин ҷо, зани ман, духтари ман гиря мекунад, ки ту кучо меравӣ, ин Душанбеи нозанин, ин зиндагиро монда ту кучо меравӣ. Вакти каникул намеоянд, аз як ҳафта зиёд намеистанд дар Хоруг, чунки он зиндагиро диданд дар он ҷо.

Бисёрихо холо дар хамин толор нишастагӣ хастед, мегуянд табрик гуфтанат наметавонам, лекин тавфиқат мецохам ва номусат мецохам. Солҳои пеш як кас Раис мешуд, як ҳафта тӯй буд, хурсандӣ буд. Кори ман дар назари мардум то ҷӣ андоза мушкил шудааст, мардум рахмашон меояд дар холи ман рахмашон меояд. Ин бисёр як сигнали ҷиддӣ барои ҳар як нафаре, ки дар ин ҷо зиндагӣ мекунаду номус дорад. Агар ман наояму каси дигар наояд, кӣ ин ҷоро обод мекунад?! Агар хамин мафкураи ҷавононро накушоем, дар ин мулки тору танг, дар ин шаҳр, ба ин роҳу дарахту рушноӣ нигоҳ кардем, мегуем хамин ҷавонон ҷӣ хел ин ҷо зиндагӣ мекунанд. Хозир бинед, агар аз Хоруг Душанбе равӣ дар роҳ 50-100 туристро мебинӣ омада истодаанд. На фарҳанга медонанд на ину на вай, аз Швейтсария, аз Франция меоянд, дунёро тамошо мекунанд Тоҷикистонро тамошо мекунанд.

Аз Душанбе сар карда, то ким кучо, ӯгон амрикоӣ нест, ки кулли Амрико надида бошад, мо бошем 99% мардуми Бадахшон Хатлону Сугдро надидааст, 98%-и он тараф Бадахшонро надидааст. Вакте, ки гап дар бораи Хоруг меравад, он донишҷӯе, ки духтарашон дар Донишгоҳи Хоруг дохил мешавад, падару модарашон аввал мотам мегиранд, ки кучо рафт ин духтарам, писарам ҷӣ хел дар он шаҳре, ки ҳамааш криманалу ҳама дузду афюну бангзада зиндагӣ мекунанд. Бинобар ин, масъаларо, ки имрӯз хастанд, ин аз хона пайдо мешавад. Ба ман савол доданд, ки маводи муҳаддир, ярок аз кучо меояд, маънои савол ин буд, ки барои ҷӣ ҳукуматдор сарҳадро муҳофизат намекунад. Гуфтам ЧИА, лекин имрӯз ҳадавлати абаркудрати Амрико наметавонад сарҳади худро мустаҳкам кардан. Гап дар бораи 1420 км меравад, ин магар миллион нест, даст ба даст ҳамоно ро маҳкам кунанд дигар илоҷаш нест.

Зиёд аз ман савол карданд, ки ин кувваҳо кай мебароянд. Алакай Саймумин Сатторовиҷ ба ин ҷавоб дод, ки ин Тоҷикистон аст дар кучо ҷӣ қадар, кай хоҳанд ҳама намуди кувва меистанд. Агар он кувваҳо бар зарари халқ бошанд дар он вақт ман ва шумо — фаъолон ҷавобгар хастем, ки ин масъаларо то сатҳи боло барем. Ман то худӣ пеши Ҷаноби Олӣ арз доштам, вақте гуфтанд қорҳои идеологиро саҳт қапед, гуфтам Пешвои миллат мекапем ин қорро, лекин мушкилот зиёд аст, гуфтам дар Хоруг мардум як соат об доранд. Телефонро бардошт ҳамон дақиқа телефон қард муовини Сарвазирда мардум беқор аст, ин аст вай аст гуфт, ҳамаи ино мешаванд ва мо медонем, ки ҳамаи инҳо

мешаванд, лекин инба тенчию амони зарур аст.

Имрӯз дидед, ки Бадахшон хамаги 30% худро таъмин мекунад тамом. Бадахшон метавонад худро 100% таъмин кунад, ба шарте, ки ин ҷо инвеститсия биёяд. Кай меояд? Вакте, ки оромӣ аст, дар ягон дунё дигар давлат завод намесозад, давлат фабрика намесозад, дигар хама хусусӣ аст. Лекин барои як турист, як инвестор омадан ин ҷо шароит даркор аст. Ба гайр аз шароитҳои иқлиму дигар ин ҷо аз хама муҳим барои мо хамин сулҳу оромист. То нафаре вақте ки дар берун дар бораи Бадахшон мешунавед одам дево на мешавад ва то даме, ки ин ҷо биёяду баъд бинад, мегуяд, ки не ин ҷо чизҳои хубаш ҳам будааст.

Вале мушкилоташ хаст, мо дар давоми хамин 25 сол ба афсус одат кардем зиндагӣ кардан, ба гуфтаи русҳо аз рӯи «конуни чангал». Хама чиз мумкин аст, хама чизро бахшидан мумкин аст. Як нафарро сухбат кардем, гуфт ман мардуми шуморо намефаҳмам, ки мардаке писари 27-солаашро куштанд. Ё мегуяд, ман бахшидам, мегуяд хайвони ваҳшира агар бачаашро даст расонӣ вай туро мегазад, мекушад. Фарзанди ин нафарро мекушанд 2-сола, мегуяд ман бахшидам. Ман он бахшишҳои сиёсиро мефаҳмам, чунки дигар илloch набуд, ба гайр аз бахшидан. Дигар ҷойи бахшиш ҳам нест. Ин ҷо хафа шудан ҳам даркор нест, дигар пулу мол вай ҷойи сухтагиро пур карда наметавонад. Имрӯз дар расонаҳо бисёр гап меравад, гап дар бораи ярок, хамин корро намекардед мо медонем, ки ин ярок аз кучо меояд, хама медонанд инро, то сатҳи олии мамлакат инро медонанд.

Филм тамошо кардем, ҷӣ хел Кумитаи амният капид он нафаронро, ки ярок меоранд, ярок мефурушанд, буданд факторхое, ки пул доданд ярок ҷамъ карданд, ҳисобот доданд, ки ана хамин ярокҳо ҷамъ шуд, боз бадбахтона ин ки ярок аз аҳолии мусодири карда шуд. Лекин кадом аҳолии? Мефаҳмед, ки он як гурӯҳи махсус аст, лекин барои ҷӣ, тасавур кунед рузи 15-уми сентябр Чаноби Олӣ агар мегуфтанд, ки кулли гурӯҳҳои ҷиноятӣ нест кунед, тоза кунед, имрӯз дар ин ҷо мову шумо намеистодем. Имрӯз нисфи Хоруг пур аз хун мешуду хамаш сухта буд. Лекин инҳо элементхое хастанд, ки ба ақли солим имкон медиханд, ки проблемаро бе ҷанг ҳал кунанд. Мегуянд, ки биё ярокро ҷамъ кунед, як комиссия кунед аз мониторинг гиреду аз ҷомеаи шахравандӣ. Ин картошка ё пахта нест, ки гӯем, ки Ёдгор 50 кг супорид, фалонӣ 20 кг супорид. Ин конун дорад гуфтам ба таври анонимӣ бе ному нишон, мумкин баъди ду — се сол аз хамон автомат одамро куштаанд, гуфтам ана хамин автоматро фалонӣ супоридастанд.

Ман дар соли 2012 дида будам одамонро, рӯйхояшон баста буданд, забор кати мекартояд автоматро. Рафт, ҷӣ буд — набуд, дигар кор надорем, чунки ҳукумат имкон

дод, ки супор мо дигар дар пайи ту нестем. Имрӯз дар расонаҳои хабарӣ ҳар гапу калоча... баҳусус ватандорони мо, ки берун аз Бадахшон хастанд, насихат мекунанду худашон конуни оддии давлатро намефаҳманд. Бинобар ин, ман аз мухтарам Раиси КДАМ, аз мухтарам Прокурори генералӣ, аз нафароне, ки дар ин ҷо ширкат варзиданд, бисёр ҳам муташаккирам аз кулли кумаку дастгирие, ки шумо дар тӯли як моҳ ба мақомот дастгирӣ кардед, хеле сипосгузорам ва умед дорам, ки аз ҳамин рӯз, аз ҳамин соат ба Бадахшон тинчию амонӣ мебиёяд. Волоияти конун аз ҳамин рӯз таъмин мегардад ва мо бояд дар фикри зимистон бошем, роҳ ҷӣ мешавад, гизо ҷӣ мешавад, объектҳои ҷӣ ҳел гарм кунем, аз пайи зиндагии рӯзмарра, аз пайи қорхое, ки сохторҳои давлатӣ кунанд, на аз пайи ҷамъ кардани яроку маводи муҳаддиру дигар ҷизҳо.

Арамбегим МАХТОБШОХЗОДА, собик Раиси шаҳри Хоруг:

— Дар ин ҷо қайд карданд, ки барои ҷӣ ҳама аз як гиребон сар бароварда ба муқобили ин ҷинойткорон муқориза намебаранд. Барои он ки ҳамаи аҳли ҷомеа ро тарсу ваҳм, ҳисси ноумедӣ фаро гирифтааст. Лекин дар ҳамин муддат, ана ҳамин ҳел идома ёфт. Ана ҳамин, яъне ҷазо надодани ҷинойткорон идома ёфт. Ин натиҷаи мантиқии ҳамин бархӯрд аст, ки агар ҷинойткор ба ҷавобгарӣ қашида нашавад, боз ба ҷинойтҳои худ идома медиҳад.

Ҳар як модари бадахшонӣ, ҳар як зан бадахшонӣ, ҳар як бону бадахшонӣ, онҳо ба мо иброз доштанд, ки мо дигар наметавонем ҳамин ҳел зиндагӣ кунем. Барои ҷӣ ҷинойткорон ба ҷавобгарӣ қашида намешаванд? Яъне, пас аз ин маълум мешавад, ки вақти он расидааст, ки ана ҳамин ҷинойткорон ба ҷавобгарӣ қашида шаванд.

Мо дар ҳамин Ватани обод зиндагии осуда дорем. Ҳамаи модарону хоҳарони Бадахшон ниҳоят сипосгузоранд, ки ин гуна зиндагӣ, ҳамин гуна мамлақати тинчу обод, ки Сарвари давлат ба мо ҳадя кардааст, дошта бошем. Тамоми модарони вилоят осоиштагии мамлақати ҳудамонро, миллати ҳудамонро амри воҷиб медонанд. Ҳамаи ҳамон анъанави неки падару бобоӣни ҳудамонро боз бо ҳамин миллати ҳудамон мо имрӯз барқарор мекунем.

Одинашо МАРДОВ, муовини якуми Раиси ноҳияи Ванч:

— Дар хошияи воқеаҳои Хоруг гуфтаниам, ки гӯё ки агар дар Хоруг муноқиша шавад, мумкин, ки мардуми Язгулом дастгирӣ кунад. Ман ба Шумо кафолат медиҳам, ки ягон язгуломӣ ҳатто касалмандаш ҳам ба тарафи Хоруг намеояд. Баъдан як чиз аст, ин шомилшавии ҷавонон ба хизбу ҳаракатҳои ифротӣ, экстремистӣ-террористӣ ва ғайр аз ин баргардонидани толибилмоне. ки ғайрирасмӣ дар хориҷи кишвар таҳсил мекунад. Хушбахтона дар соли 2018 12 нафар толибилмоне, ки ғайрирасмӣ дар хориҷи кишвар таҳсил мекарданд, ба Ватан баргардонидида шуданд. Махсусан баъди дастури ҳидояти Пешвои миллат 5 нафар зодагони ҷамоати деҳоти Язгулом 28-уми моҳи сентябр ба Ватан баргардонидида шуданд.

Факат як чизро ман кайд карданӣ ҳастам. Дар масъалаи шомилшавии ҷавонон ба хизбу ҳаракатҳои террористӣ -экстремистӣ бояд зикр кард, ки як фард бо номи Кузов Мирзораҳим аст. Агар марди хуб мебуд ин ҳел фамилия намедошт, ин ҳел ному насаб намедошт. Кузов аз хориҷи кишвар аз Варшава ба воситаи расонаҳои хабарӣ эълон кардааст, гуфтаст, ки соҳторҳои кудратӣ ба мардуми водии Язгулом фишор меоранд. Сол то сол аҳолии ҷамоати деҳоти Язгулом аз 20 ҳазор нафар ба ёздаҳу ба даҳ нафар фаромадааст. Баъдан Кузов мегӯяд, ки ба ҷамоати деҳоти Язгулом гӯё ягон кас нигоҳ намекунад, ин гапаш сад дар сад дурӯғ аст. Фишор нест ва ҳукумат барои беҳбудии водии Язгулом, саъю талош ва ёрии амалӣ мекунад. Ман як чизи оддиро барои Шумо мисол мебиёрам. Ман аз номи мардуми Язгулом ба Пешвои миллат, Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Президенти ЧТ муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон, ки бисёр ин шахсиятро дӯст медоранд, изҳори ташаккур мекуям. Баъдан ман як чизро ҳаминҷо кайд карданиам, аксарияти ҷавононе, ки ба гурӯҳҳои террористӣ-экстремистӣ шомил шудаанд, «маҳсули» дасти ҳамин Кузов ҳастанд. Ин Кузов имрӯз дар хориҷи кишвар фарзандони моро бериҳу гумроҳ карда истодааст. Ман итминони комил дорам, ки ҳамин Кузов як рӯз не як рӯз дастгир мешавад ва дар назди конун бояд ҷавоб диҳад.

Парвонаи ФАРҲУХЗОД, узви Шурои имомати Исмоилия дар ВМКБ

— Ман ҳамчун намоёндаи дин изҳори ташаккури қадрдонӣ мекунам аз Ҳукумати марказӣ, ки воқеан имрӯз дар ягон ҷойи дунё, дар ягон давлати мусулмоннишин пайравони мазҳаби Исмоилия чун дар Тоҷикистон озод нестанд. Ягона давлате, ки

пайравони мазхаби исмоилия расму русуми худро оромона анчом медиханд ин Тоҷикистони сохибистиклол аст. Аз ин рӯ хамчун шаҳрванди ин кишвар ва хамчун намояндаи мазҳабӣ бар гарданамон фарз аст, ки мо ҳар қадам шукронаи сохибистиклолии ин давлату Ҳукуматро ба ҷо орем.

Дар ҳамин толор соли 1995 сарвари мазҳабиямон дар хитоб ба яқояки мову шумо гуфта буд, ки биёед, умедвор бошему ба ростӣ итминон ҳосил кунем, ки Конститутсия бояд ҷойгузини силоҳ гардад. Тоҷикистон Конститутсияи ҷадида қабул кардааст, ки ҷанд асли асосиро барои муҳофизати мардуми худ таъмин мекунад. Ҳамин сарвари мазҳабиямон дар хитоб ба ману Шумо мегуфт, ки дар ҳар кишваре, ки бошед барои хидмат ба беҳбудии он кишвар вафодории муқаммал ва садоқати худро собит намоед. Обрӯи миллати худро бо заҳмати фидокорона, донишу маърифати олий дар микёси байналмиллалӣ баланд бардоред.

Қасоне дар ин мазҳаб меҳоханд идеология кунанд, сохторҳои Мавлоно бо онҳо нестанд. Шояд ин ё он ҷо пайдо шавад қасоне меҳоханд аз ин мазҳаб истифодаи идеологӣ кунанд. Ман меҳоҳам хамчун намояндаи ин мазҳаб эълон кунам, ки волоҳазрат Оғохон ҳаргиз барои идеологӣ қардани мазҳаб розӣ нест ва муҳолиф аст. Гоҳо рафтори баъзе аз мо ин гуна аст, ки вақте аз паҳлу арзёбӣ шавад моро фанатизми исмоилӣ ном мебаранд. Таассубгарии мазҳабӣ. Аммо ман ба Шумо бо сад далели мазҳабӣ гуфта метавонам, ки ин раҳбари мазҳабии мо асли асосие, ки дар дунё меҳоҳад бигуяд, зиёдаравӣ набошад, ифротгарой набошад. Мағзи ҳамаи ҳарфу идеяҳои, ки ин раҳбари мазҳабӣ эълон мекунад, ин аст, ки ман гуфтам. Мутаассифона, имрӯз писари ман, бародари ман ё хохари ман гоҳо дар баъзе масъалаҳо ба зиёдаравӣ роҳ дода истодаанд ва ман эълон медорам, ки он зиёдаравӣҳое, ки ҳаст агар аз ҷои имомат истифода мешавад, агар аз парчаи имомат истифода мешавад ва агар аз нишонаҳову рамзҳое, ки ҳоси Аълоҳазрат аст, истифода мешавад, ё ҳар қасе истифода мекунад, ин ҳос ҳоси Аълоҳазрат нест, ҳости сохторҳои мазҳабӣ нест ва ин як навъ зиёдаравӣ буди ҳаст ва ман аз тамоми сохторҳои қудратӣ хоҳиш мекунам, ки онҳоро ҷузъи мазҳаб ҳисоб накунад, онҳоро ҷузъи сохторҳои мазҳабӣ ҳисоб накунад ва бо онҳо бархурди қонунӣ шавад.

Асосномае, ки имрӯз Исмоилия барои ҳудаш дорад ва аз ӯ ҳама ҷӣ метавонад асос бигирад дар қисмати боби 16 “Ҳеҷ қас бидуни иҷозати ҳаттии Мавлоно Ҳазир Имом ҳақ надорад ном, стандарти шахсӣ, ҷои имомат, парчамо барои ягон намуд мақсад истифода кунанд”. Инҳо аз номи мазҳаб қасоне меҳоханд истифода кунанд ва ман

мехохам бигуям, ки харгиз пойи мазхаб аз пайи онхо кашонида нашудааст ва нахохад шуд. Мазхаб сабаби ин нест. Баръакс, аз замоне, ки соли 1994, Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Пешвои миллат замина фароҳам овард то раҳбари мазҳабиямон бо мо робита боз намояд ва раҳбари мазҳабиямон аз огози робитааш бо мо таъкид карда буд, ки сулҳ, тинчӣ, ваҳдат, осудагӣ, парҳезкорӣ аз силоҳ, маводи муҳаддир, дурӣ аз майгусорӣ ва ҳама он мушкилоте, ки баррасӣ шуда истодааст, аз соли 1994 инҷониб аз забони раҳбари мазҳабиямон садо медиҳад.